

muner og amterne, deres fortsatte arbejde, i alt fald indtil 2007. Altså kan vi sige, at man ikke kan gå ind og fyre personale.

Hr. Kristian Thulesen Dahl ved også godt, at de kommuner, der er tale om her, er nogle af de kommuner, som har vanskeligheder. Der bliver udgifter, og hvis ikke Dansk Folkeparti vil kompensere de udgifter, så ved hr. Kristian Thulesen Dahl også godt, at man er nødt til at skulle finde pengene et sted. Det vil sige, at det bliver de ældre, det bliver børnene, og det bliver skolerne.

Hr. Kristian Thulesen Dahl har jo erkendt, at når to firmaer slår sig sammen, bliver der nogle omkostninger, som man så forhåbentlig får ind over en årrække, eller også går firmaet sandsynligvis konkurs; det kan kommuner så ikke. Kan hr. Kristian Thulesen Dahl så ikke garantere kommunerne, at vi herindefra nok skal kompensere dem? Hvis der så kommer nogle rationaliseringsindtægter, skal man som et firma betale dem tilbage over en årrække.

Jeg ville bare gerne – det tror jeg også hr. Kristian Thulesen Dahl vil – at en ny kommunalreform ikke skal ramme hverken de ældre, børnene eller skolerne.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu bor jeg i Give Kommune i Midtjylland, og hvis vi nu vælger at lægge os sammen med Brande Kommune og Nørre-Snede Kommune, hvilket er på tale, så mener jeg, det bør være på den måde, at man i givet fald vedtager sammenlægning – hvis borgerne ønsker det – og i øvrigt umiddelbart lader alt være, som det er. Det vil sige, at man lader rådhusene ligge, hvor de er, og at man lader institutionerne ligge, hvor de er. Dem, der er vant til at bruge det rådhus, går fortsat derhen til en borgerskranke og beder om at få service osv.

Bag gardinet kan vi så begynde at tænke på, at o.k., vi kan nu lægge den tekniske forvaltning sammen et sted, i Brande Kommune eksempelvis, og bruge deres faciliteter til det, og så begynder vi at lukke det ned i Give og Nørre-Snede. Man bruger de bygninger, der er. Man bruger selvfølgelig de medarbejdere, der er. Man lader umiddelbart alting være, som det er, og så begynder man stille og roligt at arbejde på at få tingene til at spille sammen.

Der kan man sige, at det selvfølgelig er en forskel fra et privat firma, som normalt øjeblikkeligt ville gå ind og lave en masse om for hurtigt at hente en rationaliseringsgevinst for nemlig at

få den effekt, at det måske pumper nogle udgifter ud de første par år for hurtigt at få en stor gevinst ind igen. Man kan selvfølgelig sige, at der laver man så en blødere tilgang til det i den kommunale sektor, og at man måske ikke har de udgifter til at starte med. Så henter de måske heller ikke så hurtigt de store rationaliseringsgevinster, men til gengæld går det meget mere stille og roligt og uden de der bump på vejen, som hr. Arne Toft i virkeligheden illustrerer ellers kunne komme.

Kl. 11.30

Formanden:

Tak til hr. Kristian Thulesen Dahl. Så er det hr. Knud Erik Kirkegaard som ordfører.

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Som flere ordførere har været inde på, er det jo tegn på forår, når det evige oppositionsparti SF stiller sin årlige forespørgsel om de kommende kommuneforhandlinger. Solen skinner jo også udenfor, så vi skulle måske anstrenge os for ikke at gøre debatten længere end højst nødvendigt. Vi skal naturligvis have det seriøse og saglige på plads, men jeg tror, der venter noget godt udenfor også, så skulle vi ikke gå til sagen lige med det samme.

Tak til finansministeren for den redegørelse, som han gav for de positioner, regeringen agter at indtage under de kommende kommuneforhandlinger. Jeg kan sige, at vi i Det Konservative Folkeparti fuldstændig bakker op om den linje. Vi skal fastholde skattestoppet. Vi skal fastholde et udgiftsniveau inden for den økonomiske ramme, som finansministeren beskrev for et øjeblik siden.

Jeg er overbevist om, at der vil blive meget tummel under de forhandlinger, ligesom der altid er, men jeg er også overbevist om, at man finder frem til et fornuftigt og gedigent resultat til sidst. Sådan plejer det jo i hvert fald at gå.

Jeg tror nemlig, at den model, vi efterhånden har fået udarbejdet i Danmark omkring relationerne på det økonomiske område mellem stat og amt og kommune, er en model, som vi egentlig er ved at blive ganske godt tilfredse med. Det siger sig selv, at når amter og kommuner administrerer to tredjedele af samfundsøkonomien, så må der altså også være en samlet national-økonomisk ramme, som det skal foregå inden for, og der synes jeg egentlig, at det system, vi efterhånden har fået udviklet og finjusteret, er et ganske fremragende system.